

ogsaa til Retsplejen og dermed Samfundet taler afgjort for at opgive den hidtil opret- holdte snævre Begrænsning.

Paa intet andet Omraade findes en Begrænsning svarende til den, der raader hos os med Hensyn til Befolkningens Valgfrihed, naar der skal engageres en Advokat til Møde i Højesteret. Medens man paa andre Felter — Lægehjælp, teknisk Bistand o. s. v. — tiltror Befolkningen Evne til at vælge den, med hvem den kan være tjent¹⁾, har man hos os i Modsætning til, hvad der gælder i vistnok de fleste andre Lande²⁾, sat Befolkningen under et særligt Formynderskab og frakendt den Modenhed til at handle overensstemmende med sit eget Bedste³⁾ saa meget mærkeligere som maaske ingen Virksomhed ligger saa klart for Dagen som Advokaturen, der jo netop foregaar for Publikum Øjne, og ingen anden Virksomhed i saa høj Grad som den netop dokumenterer sin Værdi gennem sine næsten øjeblikkeligt foreliggende autoritativt fastslaaede Resultater⁴⁾.

Vor Befolkning har da ogsaa vist, at det meget vel forstaaer saavel indenfor den Kreds, der procederer ved Landsretten, som ogsaa blandt den, der er admitterede til Højesteretsskranken, fortrinsvis at udvælge dem, der i særligt Maal fortjener Tillid og Søgning som Procedører, og det vil næppe fra nogen Side blive bestridt, at de saaledes særligt af Publikum søgte virkelig er dem, der ogsaa efter Retternes Mening i særlig Grad har Evner for Gerningen.

Det er efter de hidtil her og andetsteds indhøstede Erfaringer usandsynligt, at en friere Adgang til Procedure skulde medføre, at de mindre duelige indenfor Faget i blot nævneværdigt Omfang vilde komme til at udføre vigtigere Procedure.

1) Det er utvivlsomt af største Betydning baade for Patienten og for Samfundet, at Lægen stiller en rigtig Diagnose og ikke f. Eks. antager en farlig smitsom Sygdom for en uskyldig Forkølelse, men man paatænker dog ikke derfor at opstille Sondringer indenfor Lægerne f. Eks. saaledes, at visse særlige Sygdomme kun maa behandles af særlig autoriserede Specialister.

2) Den norske Ordning ligner ganske vist i det rent Ydre den danske, men er praktiseret saaledes, at man der har et meget stort Advokatkorps ved Højesteret.

Den tyske Reichsgericht har et meget snævert Advokatkorps, hvilket utvivlsomt hænger sammen med, at Reichsgericht ikke er egentlig Appelret, men en Revisionsret, der udelukkende »reviderer« Overlandsretternes Anvendelse af Retssætningerne, men derimod ikke disse Retters Bedømmelse af Bevismaterialet og Opfattelse af Sagens faktiske Sammenhæng. Da det netop er i sidstnævnte Henseende, at Advokatens personlige Forhold til Parten, hans Sag og dens Milieu har sin særlige Betydning, kan den tyske Ordning ikke tjene til Forsvar for vor. Løvrigt gælder Begrænsningen i Procedureadgangen ved Reichsgericht ingenlunde uden Undtagelse, saaledes kan alle Advokater møde i *Straffesager*, og i borgerlige Sager kan de møde *sammen med* den særligt autoriserede Sagfører, der ogsaa kan benytte Fuldmægtig.

Sagførerne ved Reichsgericht giver sig udelukkende af med Procedure ved denne Ret. De kan ikke møde ved andre Retter og driver ikke nogen Art af anden Sagfører-virksomhed.

Den nævnte Ordning er i sit Hjemland Genstand for stærk Kritik og fra flere Sider krævet afløst af den saakaldte frie Advokatur, der gælder ved alle andre Retter i Tyskland.

3) Et Argument, der som bekendt altid føres i Marken, hvor Privilegier og Monopoler ønskes opretholdt, og som bl. a. herhjemme har været anført baade mod Laugsvæsenets Ophævelse og mod Indførelsen af den almindelige Valgret.

4) Herved adskiller Advokaturen sig fra Sagførerens øvrige Gerning saasom hans Dokument-skrivning og almindelig raadgivende Virksomhed. Denne er langt vanskeligere for Publikum at bedømme, ogsaa her kan der staa de største personlige og samfundsmæssige Interesser paa Spil, men her stiller det offentlige sig ikke paa Vagt for at sikre, at der i de vigtigste Livsforhold kun raadgives af særligt kvalificerede. Man lader Publikum selv udfinde, hvem det mener med Nytte at kunne raadspørge.